

Zamyslenie pod krížom.

Kvetná nedeľa, deň keď začíname sláviť Veľký týždeň. Cirkve nám chce počas tohto týždňa pripomenúť vo svojej krásnej liturgii najväčšie a najdramatickejšie udalosti zo života Ježiša Krista. Tieto mimoriadne udalosti začínajú slávnostným vstupom do Jeruzalema, prechádzajú smútkom a bolesťou krížovej cesty a končia radostnou a ľudsky neočakávanou udalosťou, ktorú už nemôžu žiadne dejiny zvrátiť ani ovplyvniť – udalosťou zmŕtvychvstania na Veľkonočnú nedeľu. Udalosti, ktoré si budeme pripomínať a duchovne ich znovu prežívať neboli len tak náhodné, samoúčelné, ale boli prežitie kvôli nám, pre náš večný život, na odčinenie krivdy, ktorú spáchal človek voči Bohu, aby sme už neboli otrokmi hriechu, ale mohli sme sa stať slobodnými Božími deťmi.

Keď zastaneme na chvíľu v myšlienkach a pokúsime sa trochu oslobodiť od každodenných starostí začnú sa nám vynárať v myšli udalosti, ktoré nás vedú ku krížu na Veľký piatok. Áno je to kríž, ktorý skrýva v sebe hrôzu a nemali by sme mu ju bagatelizovať. Tí, čo videli film: „Umučenie Krista“, boli vo väčšine prípadov šokovaní s týmto najstrašnejším spôsobom popravy, aký poznali ľudia pred dvetisíc rokmi. Pozeráť sa na popravu samo osebe vzbudzuje hrôzu a vidieť skutočné ukrižovania je veľké zhrozenie. Ale my ľudia, potrebujeme aj takéto chvíle, keď s nami niečo zatrasie, keď sa nás niečo takto hlboko dotkne, aby sme sa zamysleli, a po zamyslení, aby sme začali rozmyšľať a chápať bolesť, utrpenie a smrť, ktorú sme my sami zapríčinili. Luther medzi rôznymi výrokmi mal aj správnu myšlienku, že človek sa musí zhroziť sám nad sebou, aby sa mohol dostať na správnu cestu.

Svätý Tomáš Akvinský spolu s učiteľmi Cirkvi hovorí o tom, že Pán Ježiš pre naše vykúpenie nemusel trpieť až tak strašne ako trpel. Stačila by jedna kvapka krvi vyliata za našu spásu, veď Ježiš je pravý Boh i pravý človek. To, že trpel takou veľkou bolesťou a ponížením bolo, ako hovorí, pre našu výchovu, pre poučenie, aby sme si uvedomili, aký veľký a zlý je každý hriech človeka.

My sme dnes pod vplyvom doby, kultúry a spoločenských vzťahov nadobudli silnú odolnosť voči utrpeniu iných. Stali sme sa ľahostajnými, ba až viac ako ľahostajnými, keď trpí niekto, to sa mňa netýka. Možno preto, že utrpenia a chorôb je dnes veľmi veľa a my sa s tým vyrovnávame postojom, že tak to už musí byť, hlavne, že to nepostihlo mňa a mojich najbližších. Vieme sa teda odosobniť, odpútať od utrpenia iných a zaujať sa tak sami sebou až tak, že utrpenie iných nás jednoducho prestane trápiť. Mnohým sa zdá svet okolo nich ako virtuálna realita, ako film, predstavenie na ktoré sa nanajvýš pozrieme, ale keď nás to nebaví, tak to vypneme.

Okrem toho, že sa vieme celkom zdatne odosobniť od bolesti a utrpenia iných, vieme sa odosobniť aj od viny. Dokážeme oddeliť seba od našej viny. Našu vinu, výčitky svedomia a zlý pocit z toho, čo sme urobili uložíme akoby do vreca alebo do nejakej truhlice a položíme mimo seba. Povieme si: „to som nebol ja“ – „to sa len tak na mňa prilipilo“, a my sa cítime, ako čistí, ako nevinní, bezúhonní... Vinu hľadáme v druhých, v spoločnosti, v dobe či v kultúre v ktorej žijeme. Zabúdame pritom, že my sami sme tvorcovia doby, kultúry, spoločnosti i dejín v ktorých žijeme a to každý svojím spôsobom. Zvlášť v postkomunistických krajinách, ako je aj naša, sme naučení prenášať zodpovednosť na iných, veď tak to povedala strana, tak to musí byť, vinu nemám ja, ale spoločnosť, nanajvýš my všetci. Z tohto postoja

potom logicky vyplýva, že keď sa vieme odosobniť od viny, nemôžeme vidieť ani zlé dôsledky našich nesprávnych počinov.

Neraz je tu aj strach priznať si svoju vinu, lebo nevieme čo potom s ňou. Niektorí tak povie: „fažko sa my bude s tým žiť“ a tak je lepšie na to zabudnúť, o tom nerozprávať a nemyslieť na to a keď už to inak nejde, navštívime odborníkov, žiaľ, nie kňazov Cirkvi s mocou odpúšťať previnenia v mene Boha, ale ideme k tým, ktorí sa chcú prirovnať lekárom duší, ale ich nikdy nedosiahnu.

Takýto je svet v ktorom žijeme, svet pesimizmu, falošnosti, vyhýbania sa pravde, vyhýbania sa krížu. Svet i ľudia, ktorí sa boja pravdy a hľadajú spôsoby ako nadobudnúť pokoj a presvedčenie, že všetko je v poriadku a že všetko bude dobré. Ale nedarí sa im v tom, a keď sa zdá, že už už to bude dobré, nie je to tak...

Jediný, kto nám tu pomôže je Ježiš Kristus. Svätý Otec Ján Pavol II. napísal tieto slová: „Kristus, nový Adam, práve tým, že zjavuje tajomstvo Otca a jeho lásky, v plnej miere odhaľuje človeka človekovi samému a dáva mu najavo vznešenosť jeho povolania. Človek nemôže žiť bez lásky. Človek ostáva sám sebe nepochopiteľnou bytosťou a jeho životu chýba zmysel, ak sa mu nezjaví Láska, ak sa nestretne s Láskou, ak ju nezakúsi a si ju určitým spôsobom neosvojí, ak nemá na nej živú účasť. V tajomstve vykúpenia je človek znovu potvrdený, určitým spôsobom znovu stvorený. Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža ani ženy, lebo v Ježišovi Kristovi ste všetci jedno. Človek, ktorý chce dôkladne pochopiť sám seba, musí sa priblížiť ku Kristovi aj so svojou slabosťou a hriešnosťou, so svojím životom a smrťou“, lebo ak človek neprijme seba samého takého aký je, ak neprijme kríž svoj a kríž iných, ak neprijme pravdu o sebe a o svojej vine – bude neustále tápajúci, nespokojný a pochybujúci. Žiaľ, vďaka schopnosti odosobniť sa od kríža od viny a jej dôsledkov, mnohým nič nehovorí Kristus, nič im nehovorí kríž a Ježišovo utrpenie, nahovárajú, si že sa ich to netýka. Ale týka sa to nás všetkých, lebo za naše, za „moje“ hriechy trpí a zomiera Ježiš Kristus. Je treba zhroziť sa, precitnúť pred krížom na ktorom som mal byť „ja“.

Áno, je potrebné zhroziť sa nad sebou, ale je potrebné aj uveriť a nezostávať pri zhrození zo seba, dodáva pápež Benedikt XVI.: „Kríž, to nie je len hrôza, pretože z kríža nepozera na nás nijaký stroskotanec, nijaký zúfalec, nijaká strašná obeť ľudstva, tento ukrižovaný nám hovorí čosi inšie ako Spartakus a jeho porazení prívrženci, pretože z tohto kríža pozerá na nás dobrota, ktorá v hrôzach pripravuje začiatok nového života. Pozerá na nás dobrota samého Boha, ktorý sa nám dáva do rúk, ktorý sa nám vydáva a nesie s nami takrečeno všetky hrôzy dejín. Pri hlbšom pohľade nám toto znamenie Kríža umožňuje nazrieť nielen na nebezpečnosť ľudskej bytosti a na jej mrzkosti, ale zároveň aj na silnejšieho, práve vo svojej slabosti silnejšieho Boha a na to, čo znamená byť milovaný Bohom. Je to znak odpustenia, ktorý v prepadliskách dejín zasieva nádej.“

Mário Orbán

Je tu čas tretej hodiny:
umiera Kristus nevinný.
Prosme v tej chvíli posvätnej,
nech spása aj nám zasvitne.

Hľa, zločincovo priznanie
Kristovu milosť dostane;
aj nám skrúseným, v ľúlosti,
Pán Ježiš hriechy odpustí.

Smrť hynie, premáha ju kríž,
svit sa k nám po tmách priblížil;
strach, ktorý ničil vinníka,
pred žiarou spásy uniká.

Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Ducha Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás prosiacich.
Amen.

Hymnus pôsny

Kam patrím ja?

Liturgia Kvetnej nedele nám stavia pred oči nepríjemnú pravdu. Nedelí ľudí na dobrých a zlých. Na tých, ktorí boli za Ježiša a na tých, čo boli proti nemu, a napokon ho ukrižovali. Nedáva nám právo postaviť sa do pozície spravodlivých a nevinných a tváriť sa, že to vykonali iní. Pravdou liturgie Kvetnej nedele je, že človek je neraz vnútorne rozbitý, neraz je zmesou vernosti a zrady, nám dávajú odpoveď udalosti Kvetnej nedele, Nedele utrpenia Pána.

Tri roky chodil Ježiš z miesta na miesto, učil a uzdravoval. Všade ho obklopoval zástup ľudí, ktorí ho počúvali a hľadali u neho pomoc. Boli to až neuveriteľne plné a aktívne tri roky. A on mal počas celého obdobia všetko vo svojej réžii. Prichádzal a odchádzal viac-menej tak, ako sám chcel.

No keď bol v Getsemanskej záhrade vydaný svojim nepriateľom, všetko sa skončilo. Tato udalosť bola v jeho živote a v službe ľuďom bodom obratu. Od tejto chvíle začal znášať utrpenie. A presne to je to, čo znamená slovo pašie. Od tej chvíle už nemal pod kontrolou, čo sa s nim dialo, už nekonal on, ale konali jemu.

Potom ho zatkli, uväznili, viedli pred Kaifáša, Herodesa a Piláta, vypočúvali ho, bičovali, korunovali trním, dali mu kríž, vyzliekli ho zo šiat a pribili na kríž, posmievali sa mu a napokon zomrel. Ježiš svoju misiu naplnil nielen tým, čo robil, ale aj tým - a možno ešte väčšmi tým, čo robili jemu. Svoju misiu naplnil vlastnými pašiami (passio - utrpenie, umučenie). Jedno nám musí byť absolútne jasné: Boh Otec nehodil Ježiša vlkom. Ježiš zomrel dobrovoľne, Ježiš svoj život vydal.

Aj väčšiu časť nášho života určujú mnohé okolnosti, teda to, čo sa deje okolo nás, ako to, čo chceme my sami: prichádzajú zrady, nešťastia, choroby, straty priateľstiev, krachy vzťahov, sklamanie v ľuďoch, často tých najbližších, vo vlastných deťoch, prichádzajú nepochopenia, nespravodlivé obvinenia a posudzovania, nepríjemnosti v škole či v práci napriek maximálnemu úsiliu, môže to byť smrť blízkych a pod, a to sú naše pašie. Ak sme ich ochotní prijať, spolu s našimi aktivitami nás vedú k spáse.

Keď kráčame životom, samozrejme, prichádzajú aj chvíle radostné, obdobia šťastia a pokoja. No skutočnosťou ostáva, že veľa vecí v našom živote nemôžeme ovplyvniť. Všetko je súčasťou toho, čo nazývame človečenstvo. No ani vo veciach, ktoré sami nemáme pod kontrolou, nie sme neslobodní. Máme slobodu rozhodnúť sa, ako zareagujeme na to, čo nám život alebo ľudia pripravili. Tieto okolnosti nás môžu budovať, alebo rozložiť.

Ježiš vo všetkom, čo pretrpel, ostal sám sebou, ostal silný, čistý, dobrý. Čím by sme sa stali my, keby nás strata, kríza, alebo rozličné okolnosti obrali o úspech, ba aj o samú osobnosť?

Ježišove pašie nám hovoria o tom, ako Ježiš odpovedal na násilie, ktoré mu pripravili, ako ho absorboval, premenil a vrátil ho jeho pôvodcom, formou lásky a odpustenia. Toto je víťazstvo lásky nad mocnosťami zla. V ňom nebolo nič, iba láska. Miloval dokonca aj vtedy, keď do jeho rúk a nôh zatĺkali klince. Keď my sami budeme prechádzať ťažkými chvíľami, myslíme na Ježišovho utrpenie, aby sme ostali pevní, a nenechali sa zneistiť okolnosťami.

Kde som? Kam patrím? Mám pevný postoj a som ochotný kráčať za Ježišom aj na Golgotu?

Podľa New Sunday and Holy Day Liturgies spracoval Marián BérBlumentál

Naposledy?

Chvíle rozlúčky majú v sebe vždy akýsi zvláštny náboj. Sú výnimočné, pretože sú posledné. Odohráva sa v nich niečo, čo sa už nezopakuje.

Apoštolí prežili s Ježišom tri plodné a aktivitou nabité roky. Na ich konci sa zišli vo večeradle, kde ich Ježiš zhromaždil, aby spolu slávil Paschu - tak ako to robili každoročne. Ibaže jeho slová a gestá, ako to zaznie v evanjeliu tejto nedele, ju urobili odlišnou od predošlých. Z jedenia veľkonočného baránka, ktoré už apoštolí toľkokrát zažili, sa stala Posledná večera. Chlieb a víno - také známe a všedné - sa premenili na Eucharistiu. Všednosť a rutina pominuli, nastúpila jedinečnosť, ktorú Ježiš odovzdal apoštolom slovami: „Toto robte na moju pamiatku“.

Celé teologické traktáty sa už odvtedy popísali o eucharistickom slávení a o jeho hĺbke. Za dve tisícročia od Poslednej večere sa ľudstvo stalo svedkom desiatok eucharistických zázrakov. Napriek tomu Eucharistia zostáva pre nás tajomstvom. Mnohí potrebujeme eucharistického Krista znovu objaviť a tak prelomiť bariéru všednosti a tradičnosti. Cítíme potrebu dnes o nej nanovo hovoriť. Rok Eucharistie je na to príležitosťou. Tak ako vtedy apoštolí vo večeradle, tak aj my kresťania v roku 2008 stojíme pred tajomstvom. Ibaže už sme si naň zvykli a berieme ho ako samozrejmosť, čím nám uniká jeho unikátnosť. Nepýtajme sa len: „Čo je to Eucharistia?“, pýtajme sa: „Prečo tu je?“ a „Pre koho je určená?“

Tak sa zároveň opýtame, čo znamená pre náš život a či ju v ňom vôbec potrebujeme. Na tieto otázky existuje len naša vlastná odpoveď. Poznáme ju?

JAROSLAV IVANČO

V utorok 18.marca ráno, budú navštívení chorí a tí čo nemôžu prísť do kostola a chcú prijať sväté sviatosti

Sväté omše vo Veľkom týždni

18.III. utorok Veľkého týždňa

18.00 + Michal Bednárík a manž. Vilma

19.III. streda Veľkého týždňa

18.00 na úmysel (Matejčíkovi)

20.III. Zelený štvrtok- Pánovej večere

18.00 + Jozef Stojkovič – nedožitých 100 rokov
Kostol bude otvorený do 21:15hod.

21.III. Veľký piatok- Slávenie utrpenia a smrti Pána

9.00 Pobožnosť Krížovej cesty od kaplnky sv. Anny
15.00 Obrady Veľkého Piatku. Sviatosť Oltárna bude vyložená do 21:15hod.

22.III. Biela sobota

7.30 Vyloženie Najsv. Sviatosti Oltárnej k poklone pri Božom hrobe až do obradov
17.00 Za dobrodincov
Veľkonočná vigília s procesiou na oslavu vzkrieseného Pána

Upratovanie kostola č.d. 285 – 324

23. III. Veľkonočná Nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania

8.00 + Jozef Valovič, manž. Mária a dc. Anna
9.15 za farníkov

Obrady Veľkého týždňa

Veľký týždeň

- nás privádza k vrcholu nášho kresťanského tajomstva. Pán Ježiš, Boží Syn, ktorý sa stal človekom slávi poslednú večeru s učeníkmi, na druhý deň je ukrižovaný a vstáva z mŕtvych.

Kvetná nedeľa

- čiže Nedeľa utrpenia Pána je deň, v ktorý si pripomínáme ako Pán Ježiš vstúpil do Jeruzalema na osliatku. Vtedy ľudia nadšene kričali: „Hosana.“ A takto by sme v duchu viery mali kričať aj my. Privítať nášho Pána, ktorý nás prichádza vykúpiť. Bez Jeho obety by sme boli navždy stratení, ale toto vykúpenie má pre nás obrovskú hodnotu. Boh nám odpúšťa hriechy aj vinu a dáva nám nový život. „Potrebujem aj ja vykúpenie, odpustenie hriechov? V čom cítim svoju najväčšiu vinu?”

Veľkonočné Trojdnie

Zelený štvrtok

V tento deň si pripomínáme 3 dôležité veci pre našu spásu:

1. Pán Ježiš umýva apoštolom nohy a dáva nám príkaz: "Milujte sa navzájom ako som ja miloval vás." Aká láska to má byť? Taká akú mal Pán Ježiš voči nám. To znamená obetavá, pokorná, nezištná.

2. Ustanovenie Eucharistie – keď Pán Ježiš hovorí slová „toto je moje telo, toto je moja krv.“

3. Ustanovenia sviatosti kňazstva.

Pri večernej sv.omši, počas chválospevu zvonia zvony, potom sa do Veľkonočnej vigílie odmlčia. Po modlitbe po prijímaní sa prenesie Oltárna sviatosť do bočného oltára a zaspieva sa hymnus „Sviatosť tela tajomného“. Nakoniec sa obnažia oltáre.

Po sv.omši bude kostol otvorený do 21:15, aby sme v kostole prežili tiché chvíle v adorácii s Ježišom v Getsemanskej záhrade.

Veľký piatok

V tento deň je pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu! Ráno o 9:00 bude krížová cesta od kaplnky sv.Anny do kostola.

Je to jediný deň cez rok, kedy sa neslúži sv. omša na celom svete – ide len o obrady.

Prežívame **utrpenie Pána Ježiša**. Rozjímame nad jeho odsúdením, nad jeho smrťou na kríži. Preto tento deň je dňom pôstu, aby sme aj my prežívali aspoň ... jednu stotinu ... z jeho ozajstného utrpenia.

Ježiš Kristus vydýchol o tretej hodine popoludní. Aj my o tejto hodine začneme „trpieť“ spolu s ním.

Kňaz v červenom rúchu prichádza spolu s miništrantmi pred prázdny svätostánok a spoločne si **líhajú na zem** na znak pokory a ako poďakovanie za

obetu Ježiša Krista. Ako bezmocní v prach padáme a túžime po vykúpení – Boha prosíme o našu spásu. Počas vstupu kňaza a posluhujúcich veriaci stoja, potom si aj oni kľaknú a v tichosti sa modlia.

Nasledujú 2 čítania, ktoré vyjadrujú tajomstvo tohto dňa a pašie o umučení a smrti nášho Pána Ježiša podľa sv. Jána (Jn 18,1-40 a 19,1-42)

Po **krátkej homílii** nasledujú prosby, ktoré sú slávnostnejšie ako kedykoľvek inokedy. Prednesieme **desať prosieb**. Pred každou prosbou prednesie kňaz úmysel modlitby a vyzve nás, aby sme si pokľakli. Vo všeobecnom tichu samostatne prosíme za prednesený úmysel ... Kňaz nás vyzve, aby sme vstali. Potom zaspieva prosbu na ten úmysel, za ktorý sme prosili. Toto sa opakuje desať krát.

Potom traja miništranti prinesú v sprievode sviec zo zadnej časti kostola zahalený kríž. Teraz nastáva tá chvíľa, keď si **uctíme kríž**, ktorý je znakom, symbolom a prejavom našej spásy. V dnešný deň má kríž oveľa väčšiu hodnotu ako inokedy. Je to tak, ako napríklad s naším krstným menom, ktoré si viac vážime na meniny. Sú to akoby meniny kríža. **Kľakáme** si uctievať kríž v tom vedomí, akoby práve teraz na ňom Kristus zomieral. Preto aj kňaz pozdvihne kríž a spieva: „Hľa, drevo kríža“ a veriaci odpovedajú: „Podťe, pokloňme sa.“ Toto sa spieva trikrát. Takto si môžeme uctiť kríž. Za tento úkon môžeme získať **plnomocné odpustky**.

Potom, keď kňaz vystaví tento kríž, pôjdeme ho uctiť. Uctí ho kňaz, a miništranti a ostatní

prisluhujúci. Po nich sa vedľa kríža zapália sviece a bude položený pred oltárom. Po obradoch si ho aj ostatní veriaci môžu uctiť.

Modlitba Otče náš bude predzvesťou **svätého prijímania**. Po svätom prijímaní bude znova Sviatosť prenesená do bočného oltára, kde bude slávnostne vystavená. Pod ňou bude Boží hrob, v ktorom bude kríž na ktorom zomiera Pán Ježiš. Dnes je možnosť väčšej úcty sviatosti oltárnej. **Postupne si kríž uctia deti, potom muži a nakoniec ženy tak, aby celá poklona sv. Krížu bola dôstojná bez tlačenia a ponáhľania. Kto môžeš, zotrvaj s Kristom až do uloženia Oltárnej sviatosti.**

Sviatosť Oltárna bude v kostole vystavená do 21:15 hod.

Biela sobota

Na Bielu sobotu zotrváваме pri hrobe Pána Ježiša a rozjímame o jeho utrpení a smrti a o jeho zostúpení k zosnulým. Prichádza k nim jeho duša, ktorá odišla z tela a pozýva ich do Božieho kráľovstva.

Veľkonočná vigília

V sobotu večer pred Božím chrámom sa začína sláviť Veľká noc – noc nášho vykúpenia. Končí sa stará a začína nová zmluva.

Budeme teda prežívať vigíliu, očakávanie Pánovho vzkriesenia. Celý tento obrad so svätou omšou, každá jeho chvíľa, má svoj veľký význam a zmysel. Začneme pred Božím chrámom pri ohni. **Oheň** je symbolom svetla, symbolom Ježiša Krista, ktorý prináša svetlo tomuto svetu. Kňaz zapáli paškál – Veľkonočnú sviecu spolu s miništrantmi. Keď kňaz vstúpi do chrámu, trikrát sa zastaví a spieva: „Kristus, svetlo sveta.“ Tretíkrát sa zastaví až pri oltári.

Potom položí veľkonočnú sviecu na svietnik a kadidlom ju incenzuje. Potom nasleduje najkrajší chválospev – **veľkonočný chválospev – exultet**. Po ňom nasleduje modlitba a **štyri čítania zo Starého zákona**.

Po štvrtom čítaní sa kňaz modlí modlitbu a zapalujú sa sviece, lebo vstupujeme do Nového zákona – Kristus vstáva z mŕtvych.

Nasleduje oslavná pieseň Sláva Bohu na výsostiach.

Teraz sa započúvame do čítania z **Nového zákona** a nasleduje trojnásobné Aleluja, ktoré bude krajšie ako zvyčajne. **Aleluja – radujme sa!**

Radostné posolstvo o zmŕtvychvstaní v **evanjeliu**. Po homílii sa prihovorme k našim patrónom a zástancam **v litániách ku všetkým svätým** a obnovíme si **krstné sľuby**, aby sme sa zbavili svojho „starého zákona“ a začali žiť nový. Na znak nášho znovuzrodenia nás kňaz pokropí krstnou vodou – vodou znovuzrodenia.

Nasleduje obnovenie krstných sľubov. Veriaci stoja a držia zažaté sviece a odpovedajú na otázky kňaza, pri ktorých môžeme za zvyčajných podmienok získať **plnomocné odpustky**. Nasledujú **spoločné prosby**. Po nich pokračuje **svätá omša**, pri ktorej Kristus zomiera a vstáva z mŕtvych.

Po svätom prijímaní sa vkladá sviatosť do monštrancie, ktorá sa položí na obetný stôl.

Začína sa sláviť náš typický obrad na Slovensku - **obrad vzkriesenia**.

Kňaz incenzuje kadidlom sviatosť. Potom spieva „antifónu“. Do rúk vezme sviatosť a zaspieva: **„Pokoj vám ja som to,**

aleluja.“ Odpovieme: **„Nebojte sa, aleluja“**. Potom kňaz intonuje: **„Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, aleluja.“** Pokračujeme rovnomennou piesňou.

Nasleduje **procesia**. Zaradíme sa nasledovne:

- 1 Z kostola pôjdu ako prví miništranti s krížom a sviečkami a za ním všetky deti.
2. muži
3. ostatní miništranti
3. kňaz so Sviatosťou Oltárnou
4. ženy

Pri procesii si uvedomme: aby Kristus nevstal len z hrobu, ale aj z môjho srdca, aby nebol stále vo mne pochovaný a nepôsobil vo vnútri, ale naopak ...

Na znak tohto sa vrátíme do chrámu, kde pred sviatosťou zaspievame jednu z najkrajších piesní,

- Te Deum – Teba, Bože chválime.

Po piesni kňaz udelí požehnanie. Na záver sa spieva mariánska antifóna: **„Raduj sa nebies Kráľovná, aleluja.“** S pocitom radosti zo zmŕtvychvstania nášho Pána sa rozchádzame.

Medzi farizejmi bol človek, menom Nikodém, popredný muž u Židov. On prišiel v noci k Ježišovi a povedal mu:

„Rabbi, vieme, že si prišiel od Boha ako učiteľ, lebo nik nemôže robiť také znamenia, aké ty robíš, ak nie je s ním Boh.“

(Jn 3,1-2)

Dôvera

Stretnutie Ježiša s Nikodémom predstavuje dôverný typ rozhovorov. Odohráva sa v noci. Nikodém, ktorý sa ešte bojí navonok priznať svoj obdiv k Ježišovi, robí tak v túto nočnú hodinu. Ježiš mu v dôvernej atmosfére vysvetľuje, ako v človekovi vzniká nový život, ktorý on priniesol.

Dôverné rozhovory patria medzi najkrajšie vo vzájomnej komunikácii medzi ľuďmi. Kto sa nám naozaj otvorí a odhalí niečo zo svojho života, tak voči nám cíti dôveru a azda aj obdiv. To nemusí byť vždy medzi ľuďmi, ktorí sú spojení vzájomnou láskou alebo priateľstvom. Aj keď v takýchto vzťahoch sa to predpokladá. Je to napríklad rozhovor medzi matkou a dcérou, alebo medzi súrodencami navzájom. Aj keď oni stále medzi sebou komunikujú, predsa dôverný rozhovor má inú kvalitu a odohráva sa v inej komunikačnej atmosfére. Dôverný rozhovor môže byť aj medzi ľuďmi, ktorí nie sú pospájaní nejakými putami, alebo sa poznajú veľmi krátko. Sú to milostivé chvíle v našom živote, keď cítime, že nejakému človeku môžeme otvoriť svoje srdce, alebo ho pred nami otvára niekto druhý.

Dôverný rozhovor sa nedá naplánovať. Človek si nemôže povedať: a tak teraz sa budem s niekým dôverne rozprávať. Dôverný rozhovor „vytryskne“ vo chvíli, keď cítime, že ten človek má v sebe niečo, čo otvára naše srdce. Je to stav, keď sa nebojíme, že on dôveru môže zneužiť. Z nášho pohľadu je to stretnutie s výnimočným človekom, ktorý vyžaruje fluidum ľudskosti, dobroty, morálnosti a príťažlivosti. Keďže takýchto ľudí stretávame v živote veľmi málo, tak aj dôverných rozhovorov je málo. Zažili sme však možno také, ktoré nám zásadne pomohli zmeniť život.

Marián Šuráb

Liturgický kalendár

17.III. pondelok	sv. Patrik, biskup
18.III. utorok	sv. Cyril Jeruzalemský
19.III. streda	Slávnosť sv. Jozefa preložená na 15.III.
20.III. štvrtok	Zelený štvrtok
21.III. piatok	Veľký piatok
22.III. sobota	Biela sobota

Pán riekol Samuelovi: „Ved' Pán nehľadá ako hľadá človek. Lebo človek hľadá na výzor, ale Pán hľadá na srdce.“

(1 Sam 16)

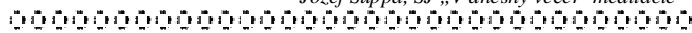
Uvedomujem si, že som pred svojím Stvoriteľom, ktorý sa na mňa díva, je mi bližší, ako si možno sám uvedomujem. Mám teraz čas. Teším sa tomu i v tejto chvíli, Pane. Teším sa, že môžem byť opäť s tebou. Teším sa, že sa môžem s tebou opäť zhovárať, že ti môžem poodhaliť svoje srdce. Viem, Pane, ty vidíš najlepšie do neho, vidíš, čo všetko je v mojom srdci. Pred tebou predsa nič nie je ukryté. No ty nehľadáš do môjho srdca ako nejaký vyšetrovateľ, ty hľadáš na moje srdce, na mňa samého ako ten, ktorý ma miluje, ktorý mi chce pomôcť, ktorý mi chce utvoriť nové srdce, aby som sa mohol stávať novým človekom.

Viem, Pane, že nájdeš v mojom srdci aj to, čo sa ti nepáči. Vidíš i to, že sa to neraz nepáči ani mne samému. Ty vieš, ako bývam neraz nespokojný sám so sebou, ako sa na seba mrzím a hnevám, keď sa mi často nedarí, keď úplne hlúpo reagujem, keď neviem byť dobrý a neviem okolo seba šíriť tvoju lásku a život. Ale viem, Pane, tvojmu srdcu neunikne túžba môjho srdca chcieť byť lepší, chcieť správne žiť, chcieť byť naozaj človekom podľa tvojho srdca. Je to pre mňa, Pane, dobré. Dáva mi to dôveru, keď ty o tom vieš. Ved' ty nehľadáš iba na moje chyby. Teba oveľa viac zaujíma práve táto moja túžba chcieť byť lepším, chcieť svoj život zmeniť. Ako je dobre, Pane, že o tom vieš. Naozaj to vo mne prebúdza dôveru a nové odhodlanie.

V tento večer, keď je už vonku tma, i keď sa aj do môjho srdca niekedy zakráda tma a neraz nevidím ako ďalej, tma, ktorá mi hovorí, že sa to nedá i že to nejde! Som rád, Pane, že vkladáš v dnešný večer do môjho srdca svetlo, že s tebou to ide a že sa nemám nechať znechutiť a že keby to bolo akokoľvek v mojom živote, môžem začať znova s dôverou, že ty ma nikdy neodmietneš, že ty nikdy nepovieš: Už to s tebou nikdy neskúsim.

Aj v dnešný večer hovoríš ku mne: „Poď, skúsime to znova i budeme to skúšať znova a znova. Nezabudni, som tu.“

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

ODPUSTENÝ DLH Lord Congleton raz vymyslel šikovný plán ako svojich nájomníkov naučiť, že človek získava odpustenie hriechov vďaka viere, kým nevera mu bráni prijímať požehnanie evanjelia.

Mnohí z tých, ktorí mali u neho niekoľkoročný dlh za nájom, očakávali prísne a krátke súdne pojednávanie. Namiesto toho tento muž vyvesil oznam, na ktorom sľuboval, že tomu, kto v presne stanovený deň príde dopoludnia za ním, odpustí všetok doterajší dlh.

V určený deň sedel vo svojej kancelárii a čakal, aká bude odozva nájomníkov. Na ulici sa zhromaždil veľký zástup ľudí, ktorí si medzi sebou niečo pošuškávali alebo sa spolu rozprávali. Nikto z nich však nevstúpil do otvorených dverí. Tesne pred dvanástou vbehol dnu udychnutý nájomník, ktorý sa oneskoril.

„Skutočne si myslíte, že vám bude váš dlh odpustený?“

spýtal sa ho Lord Congleton.

„Áno, pane, pretože ste to čestne sľúbili.“

„A vy mi veríte?“

„Áno, verím, pretože nie ste človekom, ktorý by zvykol klamať.“

„A ste vy dobrý a pracovitý človek?“ spýtal sa majiteľ.

„Na vyvesenom ozname sa o tom nič nehovorilo, pane.“

„Tak vy naozaj veríte tomu, čo som povedal a prišli ste, aby som vám napísal potvrdenie, že vám je dlh odpustený?“

„Áno, pane“

Lord Congleton napísal na potvrdenku „všetko zaplatené“ a podal ju nájomcovi. Práve keď hodiny odbíjali pravé poludnie, šťastný muž vybehol z domu a mávajúc potvrdenkou volal: „Mám to! Mám to! už nemám nijaký dlh!“

Keď to videli ľudia na ulici, rozbehli sa a chceli sa natlačiť dnu, ale dvere boli už zatvorené! Jeho slovám uveril len jeden jediný človek, ktorý svoju vieru potvrdil činom. Len on sám mal z toho požehnanie.

Pán Boh ponúka dar nevšednej hodnoty všetkým ľuďom. Koľkí sú však ochotní tomu naozaj uveriť a urobiť rozhodujúci krok viery?

Viera v Boha vidí neviditeľné, verí v neuveriteľné a dostáva nemožné.

Anonym

**sv. Jozef – muž ktorý vedel odísť
19.marec**

Vždy ma fascinuje pohľad na muža, ktorý v dejinách spásy znamenal tak veľa. Cirkev ho ozdobila

6

mnohými titulmi, ba dala mu aj úctu, ktorá je väčšia ako k ostatným svätcom, okrem jeho snúbenice Márie. Napriek tomu sa často môže javiť ako zabudnutý svätý. Možno aj preto, lebo je to človek spravodlivý, mlčiaci, muž činu... a my vieme, že v dnešnom ukričanom svete sa takéto hodnoty nenosia.

Nechceme však byť povrchnými obdivovateľmi jeho životného poslania, a preto si dnes všimnime na Jozefovi čnosť, na ktorú sa uňho zabúda ešte v oveľa väčšej miere ako na predchádzajúce - že bol mužom, ktorý vedel odísť. Zdá sa vám tento titul neobvyklý? Áno, máte pravdu. Nenachádzame ho ani v litániách, ani v dvetisícročnej úcte tohto svätca. Predsa mu právom patrí.

Udalosti, ktoré opisujú evanjeliá, ho trochu zmiatli, prekřížili jeho predstavy o živote. Keď zaznieva hlas anjela videného vo sne: „Chod!“ tento muž mu verí bez akýchkoľvek racionálnych dôvodov. Uprostred noci berie Máriu, iste ešte zoslabnutú z pôrodu, a dieťa a dáva sa na cestu, ktorá vôbec nebola istá.

Aký je to muž? Dokazuje svoju odvahu tým, že verí svojim snom? Je to muž ochotný podstúpiť riziko, ktoré zhoršuje už aj tak zlú situáciu. Týmto činom však chráni novonarodené dieťa pred smrťou. Dáva mu priestor rásť, kým príde čas konfrontácie.

Iste, na mučeníctvo treba veľa odvahy. Niekedy jej však treba ešte viac na to, ako nebyť mučeníkom, aby idea života mohla prežiť. Niekedy útek znamená opustenie zaužívaných koľají kvôli väčšiemu dobru. Sú situácie, keď rozhodné zotrvanie nemá cenu, keď treba odušu utekať a chrániť seba a to, čo nám bolo zverené.

Básnik Štefan Andres o sv. Jozefovi napísal: „Viete, prečo je svätý Jozef vynikajúcim mužom? Stal sa slávnym, a predsa nikdy nepovedal ani slova. Anjel mu povedal, urob toto a on urobil. Potom mu povedal urob tamto a aj to urobil bez slova, hoci to vždy bolo spojené s problémami.“ Na inom mieste ten istý básnik dodal: „Nepotrebujeme viac prorokov - potrebujeme vykonávateľov Božej vôle.“

Jozef je mužom odchodu aj vtedy, keď nehrozí nebezpečenstvo. Jeho život v Božom pláne bol totiž neustálym odchodom za novými úlohami. Takýto život môže byť pre nás veľkou školou odvahy odísť v pravý čas. Možno odísť z miesta, kde sme splnili poslanie, z prostredia, ktoré nedáva perspektívu rastu... Spôsob Jozefovho konania nám nedáva zaspať na vavrínoch predchádzajúcich víťazstiev či upadnúť do stavu znechutenia pri chvíľach neúspechu.

V.J. KN 11/01

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

St. Jozef - dielo Majstra Pavla z ol-tára Narodenia vo farskom kostole v Levoči